

Hermed mit tale" papir" – som aftalt ved foretrædet g.d. 14,00 for Folketingets Sundhedsudvalg til videre ekspedition.

1/

Jeg møder som advokat for Shohreh Sanjari, som efter en midlertidig autorisationsfratagelse som tandlæge som følge af en uenighed med Sundhedsstyrelsen om noget journalføring varigt fik taget sin autorisation ved en retssag; det betones, at der ikke foreligger behandlingsklager.

2/

Der verserer således retssag om hendes fratagelse af autorisation som tandlæge.

3/

Sagen har vist voldsomme retssikkerhedsmæssige svigt, hvilket er årsagen til fremmødet for udvalget.

4/

- Det drejer sig særligt om samspillet mellem autorisationslovens §§ 7 om fratagelse af autorisation som efter regler i § 11 skal ske ved retssag – når der er udvist grov forsømmelighed ved udøvelse af hvervet – og
- § 9 om midlertidig fratagelse af autorisation og virksomhedsindskrænkning ved mistanke om, at man er til fare for patientsikkerheden, og man har udvist grov forsømmelighed, som Styrelsen for Patientsikkerhed "blot" administrativt kan træffe afgørelse om med omgående virkning.

En sådan midlertidig afgørelse skal alene følges op af et sagsanlæg efter § 11a "senest 2 år efter at styrelsen har truffet afgørelse" for at fastholde blokeringen for at kunne udføre sit arbejde som autorisation.

Det forekommer helt urimeligt, da myndighederne får en udvidet adgang til fratagelse ved midlertidig fratagelse end ved en permanent fratagelse efter § 7; det kan ikke være hensigten. Altså tager man autorisationen midlertidig først, som man gøre i 2 år, og lige inden udløbet (på den sidste dag) anlægger man retssag for at tage autorisationen permanent, som normalt ikke ville medføre, at man ikke måtte arbejde indtil retten traf afgørelse, og ved at koble de 2 regelsæt sammen, sætter man borgeren uden for mulighed for at arbejde inden retten endelig har talt. (I den aktuelle sag blev autorisationen taget midlertidigt d. 11.juni 2014, og der er endnu ikke afsagt dom i sagen, og min klient har mistet alt).

5/

Hertil kommer – hvilket skærper denne lidet rimelige retstilstand - at borgeren ikke engang er sikret et omgående sagsanlæg, da myndighederne får en frist på 2 år at anlægge sag i. Der er således ikke loven givet noget pålæg om hurtigt sagsanlæg, og borgeren kan reelt intet gøre.

6/

I en sag som denne vil ikke engang Ombudsmanden, hvor der er en retssag i vente, intervenere.

7/

Det betyder således, at en sådan midlertidig afgørelse, hvor man ikke engang jfr. lovens § 14 kan indbringe afgørelsen eksempelvis for ministeriet med opsættende virkning (altså før den får virkning), mister borgeren reelt alt – kunder, virksomhed m.v. – uden nogen kontrol overhovedet, hvilket selvsagt er ganske u hensigtsmæssig, når man tager udgangspunkt i, at parterne typisk vil være uenige i bedømmelsen af, om man er til fare eller ej.

8/

Videre vil jeg også henlede opmærksomheden på lovens § 11, stk. 2, hvor det bestemmes, at styrelsen er forpligtet til forinden retssag anlægges efter § 7 og § 9 at ”opfordre sundhedspersonen til at udtale sig skriftligt eller afgive en mundtlig redegørelse ved et møde, hvor også Retslægerådet deltager”.

Sagen er bare den, at dette møde for sundhedspersonen (som håber på en ændret vurdering) er en reel illusion, da rådets deltager (man sender kun én) – selvom der oven i købet måtte foreligge en skriftlig redegørelse fra sundhedspersonen – ikke vil gå i dialog med sundhedspersonen om de erklæringskonklusioner, som da foreligger indhentet (i øvrigt ganske ensidigt) af styrelsen fra rådet. Det forekommer helt urimeligt for borgeren, at man alene får mulighed under dette møde, hvis afholdelse er foreskrevet i loven, under tidsmæssig kontrol at ”udtale” sig, medens man afskæres fra

- at få lov til med rådet at drøfte rådets lægefaglige bedømmelse (i den aktuelle sag af journaler, som klienten havde kommenteret én for én i forhold til rådets udsagn) og
- i det mindste at få et skriftligt svar på de indvendinger, som borgeren fremkommer.

Det er bestemt heller ikke rimeligt, når det der er emnet for mødet reelt er ”liv eller død” borgeren, som på det tidspunkt slet ikke må arbejde som tandlæge.

9/

Det under 8/ nævnte mødetilbud er således, som det er beskrevet i loven og praktiseres, uanvendeligt som beskyttelse for borgeren.

10/

Da jeg ved fra andre sager, at særligt tandlæger er skrækslagne for at komme ind i styrelsens kontrolmaskine, håber jeg meget, at man vil vurdere, om de gældende for autorisationsfratagelse, hvor man bør skabe et mere afbalanceret hjemmelssystem for fratagelse, hvor borgeren nærmest gøres forsvarløs uden reel **kontrol** før man mister alt, og det mener jeg ikke er normalt, selvom jeg anerkender, at sikkerhed i behandlingen skal tilgodeses mest muligt. Bemærk i den forbindelse, at der i den foreliggende sag i er tale om behandlingssvigt overhovedet.

11/

Jeg stiller gerne sagen til rådighed, dersom man måtte ønske dette. Det vil give en forståelse af, at min klient mistede sin autorisation (først midlertidig som man holdt fast i ved et senere sagsanlæg – inden for 2 års fristen), fordi styrelsen adopterede en voldsom opposition til min klient på et reelt ikke eksisterende grundlag i relation til hendes fortsatte arbejde som tandlæge.

12/

Måtte man ønske yderligere bemærkninger, står jeg til rådighed for dette.

Med venlig hilsen

Advokat (H)

Klaus E. Henriques

Frederiksberggade 2, 1.

1459 København K

Tlf.: +45 33 33 79 13